

Ո՛վ դուք սերունդ, վեհ հայրերու,
 Ճեպենք մեր վրէժը քաւելու,
 Մէն Հայ զէնքի՛ թող փութայ,
 Թող Հայ շիրիմն իսկ թընդայ.
 Յաղթանակի՛ սուրանք յառաջ,
 Յաղթանակի՛ ո՛վ Հայեր քաջ.

Երթանք յառաջ՝
 Վէս՝ քաջալանջ,
 Դիմենք յառաջ,
 Վազենք յառաջ՝
 Դէպ յաղթանակ :

Հ. ԳՐԾ. ԱՅՏԵՆԵՍ

Յ Ե Տ Ի Ն Ե Մ Ե Մ Ո Ւ Ն Ե Ջ Վ Է

Յանդըգնեցա՛ր, խեղճ հոգի, ժրպտիլ գարնան ու կեանքին,
 Եւ աստղերուն՝ որ զըւարթ գիշերուան մէջ կը ծագին.
 Յանդըգնեցար երազել ու մատներուդ տակ նիհար
 Դողացնել բերկրանքի քաղցրիկ քընար մ'ոսկելաւ:
 Բայց ի՞նչ եղաւ, ո՞ր աստղին մնաց ճանանչը սիրուն
 Անուշարոյր ու մեղրիկ քաժակին մէջ վարդերուն,
 Ո՛ր համրոյրին ջերմութիւնը սիրավառ՝ օրօրեց
 Ո՛վ բանաստեղծ վըշտահար, հոգիդ անշուք, այլ և մեծ...
 Որ փունջերէն մընացին թարմ ծաղիկներ լուսաւէտ.
 Մըտերմութիւնը մեռաւ արինալից վրէժիդ հետ.
 Ան կեղծաւոր ժրպիտն էր բարեկամի դէմքերուն...
 Բարեկամներ ալ գացին, աշնան տերեւը, շատ հեռուն...
 Հովը տարեր է զանոնք, չոր ծաղիկներ ամէնքն ալ.
 Եւ դուն իջար գերեզման մը քըրքըրուած, ով Անցեալ...
 Հովը տարեր է զանոնք, խեղճ ըստուերներ մեռելի...
 Լոյսը տակաւ դողգոջուն և տըխրագին կը մարի...

Ո՛ր փընտրեմք քեզ, ո՛վ Յոյս, չըքնաղ ծաղիկ մահաբոյր,
 Մը Լ'ըկընքի կապոյտէն ոսկեծղի, լուսաթոյր
 Քու տերևներդ օծուն՝ երևեցար աչքերուս,
 Երա՞զ մ'էիր, խեղճ պատրանք, մեռելական վերջալոյս...
 Ով երկնային խընդութիւն, (բանդագուշանք՝ վըշտահար
 Ու մահամերձ դեռատի բանաստեղծին սիրավառ),
 Ով երկնային խընդութիւն, վերջին անգամ սա կոտորած
 Լեցո՛ւր բաժակը սըրտիս Տես, կը մեռնիմ պըսակուած
 Ճառագայթովն աստղերուն ու վարդերովը գարնան...
 Լուսածաղիկ երազներ, ձեր տեսիլները կորան.
 Ըստուեր էիք, ես գիտեմ, երթա՛ք բարով, իմ հոգին

Վերջին անգամ դեռ կ'ըլլայ գեղեցկութեան մեղեդին.
 Վերջին անգամ կ'ըլլայ ահր, ժրպիտ, նրազ և համբոյր...
 Պարուրեցէք շուտով զիս, ով ըստուերներ մահաբոյր,
 Թո՛ղ անհետեմ ձեր խորունկ ծալքերուն մէջ, անծանօթ...
 Աշուն, տա՛ր զիս, չոր տերեւ մ'ինկած ֆոյսի զրբան մօտ:
 Զիս տա՛ր հեռուն, հոն՝ ուրտեղ կ'երթան ժրպիտն ու ոսկին,
 Եւ հրապոյրը ծաղիկ երիտասարդ հասակին...

Երբոր նորէն քու ծոցէդ բացուին վարդերը գարնան.
 Թո՛ղ իմ հոգին ալ բացուի ճառագայթի մը նրման.
 Ու խառնելի՛ լոյսերուն՝ որոնք թեթեւ՝ կը փախչին
 Իրենց գոգին մէջ նըւագն աղբիւրներու մըրմունջին:
 Ողջոյն տա՛յ քեզ, Բընութիւն, մայր կաթոգին, յաւիտեան.
 Ու կայծն ըլլայ ոսկեշող, երկնածաղիկ խընդութեան,
 Ըլլայ ժրպիտը նորէն, մըտերմութիւնը կորած,
 Ու խնկարոյր իրիկուան քաղցրիկ մըրմունջն Երկնաւայց...
 « Երպակեր ու ճառագայթներ » ԱՐՄԵՆ-ԵՐԿԱԹ

ՎԻՃԱԿԱԳՐԱԿԱՆ ՆՈՐ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ ՄԸ

Ի ՆՊԱՍՏ ԱՆԿԱԹ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ

Աճիւղիւ լորձաւոր Հոյսիւն
 Բոյսիւն լորձաւոր Հոյսիւն
 Բոյսիւն լորձաւոր Հոյսիւն

ԱՄԵՆՈՒՆ յայտնի է արդէն, թէ
 Թիւրքիա կոչուած դժոխքին մէջ դիւական
 մեթոտով ծրագրուած ու Հայութեան վրայ
 գործադրուած անլուր խժոճութիւնները, —
 1914 — 1917 ին, — ինչպիսի՛ յուզումն
 պատճառեցին քաղաքակրթեալ մարդկու-
 թեան, ի լուր մէկ միլիոնէ աւելի կոտո-
 րուած հայ խաղաղ և անմեղ ժողովրդեան՝
 բոլոր աշխարհ մեծապէս ցնցուեցաւ ժո-
 ղովրդեան արդար զայրութի բողոքներ
 որոտացին ամէն կողմէն՝ ճիւղալ թալէաթ-
 ներու և էնէվըններու դէմ: Մամուլն և քա-
 ղաքագէտ վարիչներ մէկ կողմէն, միւս
 կողմէն ալ համաշխարհի կարեկցութեան և
 կրից կոհակները ալեկոծ ուղիւնստի նման

պահ մը թուեցան պատուել ամէն թումբ
 ու ողողել ծածկել թիւրք բոնապետու-
 թիւնը, գոչելով ահագնասաստ. կործա-
 նեցիկ թիւրքիա. մեղոյն չարամահ՝ մար-
 դագազաններ թրքական կառավարութեան.
 Կեցցէ Մարտիրոս, բայց անկախ Հայաս-
 տան:

Այո՛, յանուն արդարութեան և իրաւուն-
 քի յայսպիսի անվերջ յայտարարութեամբ
 և բողոքներով շարժեցին դաշնակիցը՝ Ա-
 սիոյ, Ամերիկայի և Եւրոպայի չէզոք
 կեցող մեծ ու փոքր ազգերը՝ ընկերշակել
 իրենց, քանի որ մանաւանդ Գերմանիոյ
 արհաւիրքը դեռ կը վրդովէր զիրենք և
 պատերազմի ելքն ալ անորոշ էր: Ասոնց